

עו א מיי פ"ד מכלות
יבוס כלכל כסמ
עשין נג טושע אהע
ס' קסט טע' מד וכסדר
חליט טע' וזכירוש
סדר חליט טע' מה
עו ב מיי שס ס' כד
טושע שס ס' כד
חליט טע' נ
עו ב מיי כס כלכל
טושע שס טע' נ
פ ח מיי שס טושע
שס טע' נ
פא ח מיי פ"ד מכל
גזילת ואכירוס הל' ז
סמ עשין עד טושע
ח' ס' כד טע' נ
פב ח מיי פ"ד מכל
גזירוש ח' ס' סמ
עשין מה נ טושע אהע
ס' קמ טע' א

[ע' ח' ס' סמ סמסדן מע:
ד' ס' כד ח' ס' סמ
ע' יט. ד' ס' סמ]

פ ח מיי פ"ד מכלות
יבוס כלכל כסמ
עשין נג טושע שס
ס' קסט טע' יג כה' ס' נ
וכסדר חליט טע' נ
וכסדר סדר חליט
טע' מה נ וכל' חליט
טע' נ
פ ח מיי פ"ד מכל
מטעס הקדננות
כלכל עו
פ ח מיי פ"ד מכל
גזירוש כלכל כ
סמ עשין נ טושע שס
ס' קמ טע' נ
פ ח מיי פ"ד מכל
יבוס כלכל כסמ
עשין נ טושע שס
ס' קסט טע' נ
פ ח מיי פ"ד מכל
גזירוש כלכל כ
סמ עשין נ טושע שס
ס' קמ טע' נ
פ ח מיי פ"ד מכל
יבוס כלכל כסמ
עשין נ טושע שס
ס' קסט טע' נ
פ ח מיי פ"ד מכל
גזירוש כלכל כ
סמ עשין נ טושע שס
ס' קמ טע' נ

[ע' ח' ס' סמ סמסדן מע:
ד' ס' כד ח' ס' סמ
ע' יט. ד' ס' סמ]

תוס' חר מקמאי
חליצה מופעת איזה
היא חליצה מופעת כל
שאל' הל' לא ע"ס
שחתן לך מאתים וזו
כשירה ואי בעיה מינה
שחתן לו המאיתים אמר'
ליה משעה אני כך ולא
יהבה ליה מידי ואם
א"ל חליץ ובכך אחא
כנס פסולה ופסולת פן
האורס ופסולת דמילתא
דהליצה מופעת כשירה
אית בה תרי פסעס
ב' המאית דה פסעס
הוא פסול דחליץ
פסעסא ואחילי אחיליה
למאנה ולחלי פסעסא
אי בשעת חליצה אדכר
למאנה חליצה פסולה
וחד פסעסא משום דא"ר
לקיים הפעשה ע"י
שליח ולא דתי דוסאי
דבני גר ובני ראובן ואין
צריך לקיים התנאי
ואפ"י ארכורא בשעת
פעשה ובתוך הפעשה
החליצה כשירה . והאי
הכי ספקא דשפעתא . הכי
נסי' בספרים שלנו. אמר
רבא אמר רב סוורה

בתי עמודי . ללשון שפי' בקונטרס עמודי וחללי לו משמע שפיר
עמודי לחלץ ושפא' לכתחלה בעי ולא מיפסולא כדפי' דרש'י
לעיל (דף ק.) גבי דין עומד בין יושב בין מוטע :
אין לו אלא שכרו . היינו דוקא כגון הכא ששאל דבר גדול במקום
שאלו לוקחין אלא דבר מועט יסון
היה דהגזל בחרא (ב"ק קסז: ושם)
גבי הלך להביא כרוב ודורמסקין
לחולה דאין לו אלא שכרו אבל הכא
שלוקחין דבר גדול התם אין יכול
לומר לו משעה אני כך ואע"פ שלא
הולץ כלום מאותו דבר שפועל עליו
שכר : **רבא** אמר רב סוורה .
והא דאמר באלו מליאות (ב"מ דף נג.)
(ושם) אמר רבא כגון רב סוורה
לדאכרן וזמא ליסטרון פירוש שהלך
עניי בלחות משנה אחת רבא גרס
התם אבל רבא היה תלמידו מובהק
דמשמע הכא ובכמה דוכתין ואית
דגרסי התם רבא וי"ל דה"ק אפילו
לא דאכרן אלא וזמא ליסטרון בלד
אני חייב לקרוע עליו :

לפיכך אין כותבין גט חליצה
אל"כ מכירין כ' .

פירש בקונטרס דחיישין שמה יטעו
בית דין האחרון וישיאוה בלא הכרת
יבס ויסמכו על בית דין הראשון וא"פ
ואחרי חולצין בית דין הראשון אע"פ
שאלו מכירין וניחוש דלמא מייתי
סדי שחלש בב"ד ויסמכו בית דין
האחרון עליהו וישיאוה לשוק בלא
הכרה וי"ל דעדים אינם מעידין
לחלוצין וישאלו להם אם הכירים בית
דין הראשון דכולי האי ודאי לא
חיישין : **ורבא** ידידא אמר כ' .
ולא חיישין לבית דין טועין . פירוש
שמה טעו ב"ד הראשון ועשו בלא
הכרה כך פירש הקונטרס וקשה
דאין פירוש בית דין טועין סוורה
דחיישין לבית דין טועין דרב סוורה
היינו בית דין אחרון ולא חיישין לבית
דין טועין דרבא היינו בית דין הראשון
ועוד קשה לר"י דאמר פ' יט טחליץ
(ב"ב דף קלח: ושם) אמר רב דימי
הילכתא לא חיישין לב"ד טועין ופריך
מ"ס מדרבא דאמר רבא אין חולצין
אל"כ מכירין דחיישי' לבית דין טועין
כ' אלמא דרבא לא חיישין לבית דין טועין
לבית דין טועין וגרסא לר"י כגירסת
ספרים ישנים דגרסי דרב סוורה
לא חיישין ודברבא חיישין וס"פ לא
חיישין לבית דין טועין שמה יטעו
בית דין אחרון להשיאה ע"י חליצה
שיעידו בחליצה ולא בהיכירא דכולי
האי לא חיישין אלא יחזרו עליהם אם
הכירו ב"ד הראשון ורבא סבר דאין
חולצין אל"כ מכירין שמה יטעו בית
דין האחרון להשיאה על ידי עדים
ויאמרו שלא עשו כ"א בהכרה והקשה
הר"ר יאודה מדרתנא דתוספסתא (פ"ב)
חולצין לאשה אע"פ שאין מכירין
אותה תיקשה לרבא משמיה דנפשיה
ותיקך דתוספסתא מיירי דאורייתא
ואמוראי דהכא איירי דרבנן א :

רבא

מכירין ואין ממאנין אא"כ
מכירין לפיכך כותבין אף על פי שאין מכירין וכותבין
גט מיאון אף על פי שאין מכירין ולא חיישין לבית דין טועין :
מתני'

(ה) [כשאלות פ' יט תל' ס"ס קד' חלמא אמר רבא חליצה מופעת וכו']

על מנת שחתן לך מאתים וזו . ואע"פ דלא יהבה ליה חליצה כשירה
דמשפירס ככתובות בדמדיד (דף עז.) דכל תנאי מבני גר ובני ראובן
גמירין תנאה שאפשר להסתוות על ידי שליח ששעה משא את יהושע
שליח לתת להם את ארץ הגלעד היו תנאה תנאה וכל תנאי דלא
אפשר לעשות על ידי שליח כגון תורה אור

תנו רבנן *חליצה מופעת כשירה אי זו היא
חליצה מופעת אמר ר"ל כל שאומרים לו
חליץ ובכך אתה כונסה אמר ליה רבי יוחנן
*אני שונה *בין שנתכוון הוא ולא נתכוונה
היא בין שנתכוונה היא ולא נתכוון הוא
חליצתה פסולה עד שינתכוונו שניהם כאחד
ואת אמרת חליצתה כשירה אלא יכל
שאומרים לו חליץ לה ע"מ שחתן לך מאתים
וזו תניא נמי הכי חליצה מופעת כשירה אי
זו היא חליצה מופעת כל שאומרים חליץ
לה על מנת שחתן לך מאתים וזו ומעשה
באשה אחת שנפלה לפני יבם שאין הגון
לה ואמרו לו חליץ לה על מנת שחתן לך
מאתים וזו ובא מעשה לפני רבי חי'א
והכשירה ההוא דאתא לקמיה דרבי חי'א
בר אבא אמר לה יבתי עמודי אמרה ליה
(ה) *אימא ישיבתה זו היא עמידתה אמר לה
ידעת ליה אמרה ליה אין מכוונא הוא דחוא
לה וקבעי למיכליה מינה אמר לה לא ניחא
לך אמרה ליה לא אמר ליה חליץ לה ובכך
אתה כונסה לבתר דחליץ לה אמר ליה השתא
מינך אפסלא לה חליץ לה חליצה מעלייתא
כי היכי דתישחרי לעלמא בת חמוה דרב
פפא נפלה לפני יבם שאין הגון לה אתא
לקמיה דאבבי אמר ליה חליץ לה ובכך אתה
כונסה אמר ליה רב פפא לא סבר לה מר
להא דאמר רבי יוחנן ואלא היכי אימא ליה
אמר ליה חליץ לה ע"מ שחתן לך מאתים
וזו לבתר דחליץ לה אמר לה זיל הב ליה

אמר ליה (ג) *משטה אני כך עבדה ליה מי
לא תניא *הרי שהיה בורח מבית האסורין
והיחה מעברא לפניו ואמר ליה מול דינר
והעבירני אין לו אלא שכרו אלמא אמר ליה
משטה אני כך הכא נמי משטה אני כך
אמר ליה אבוכ דהכא א"ל במחא אימך היכא
א"ל במחא ידיב בהו עניה ושכיבן : ת"ר
(ה) חליצה מופעת כשירה גט מופעה פסול
חליצה מעושה פסולה גט מעושה כשר
היכי דמי אי דאמר רוצה אני אפי' חליצה
נמי ואי לא אמר רוצה אני גט נמי לא הכי
קאמר חליצה מופעת לעולם כשר וגט
מופעה לעולם פסול *חליצה מעושה וגט
מעושה זימנין כשר וזימנין פסול הא דאמר
רוצה אני הא דלא אמר רוצה אני *דתניא

ויקריב אותו מלמד שכופין אותו יכול בעל
ברחו ת"ל לרצונו הא כיצד כופין אותו עד
שיאמר רוצה אני *וכן אתה מוצא 'בגושי'
נשים כופין אותו עד שיאמר רוצה אני אמר
רבא אמר רב סוורה אמר רב הונא חולצין
אע"פ שאין מכירין ממאנין אע"פ שאין
מכירין לפיכך אין כותבין גט חליצה אלא
אם כן מכירין ואין כותבין גט מיאון אלא
אם כן מכירין *דחיישין לבית דין טועין ורבא
דידיה אומר *אין חולצין אלא אם כן
מכירין לפיכך כותבין גט חליצה אף על פי שאין מכירין וכותבין
גט מיאון אף על פי שאין מכירין ולא חיישין לבית דין טועין :
מתני'

על מנת שחתן לך מאתים וזו . ואע"פ דלא יהבה ליה חליצה כשירה
דמשפירס ככתובות בדמדיד (דף עז.) דכל תנאי מבני גר ובני ראובן
גמירין תנאה שאפשר להסתוות על ידי שליח ששעה משא את יהושע
שליח לתת להם את ארץ הגלעד היו תנאה תנאה וכל תנאי דלא
אפשר לעשות על ידי שליח כגון תורה אור
חליצה אין תנאי מועיל בה וזהו טעמו
של דבר : כפי עמודי . עמודי
והחייבני לו : ישיבתה . מהחייבם
לו : זו היא עמידתה . זו היא תקנתה :
ידעת ליה . מכרת היא כו שום דבר
גנאי : אמרה ליה אין מכוונא הוא
לא . דבר זה היא יודעת כו שאין
בזה לייבמה אלא כדי לאכול ולכלות
ממונה ולגרסה : לישא אחרינה כפי
עמודי . עמודי על גבליך דכתיב
(דברים יט) ועמודו שני האשים
בעמידה : ישיבתה זו היא עמידתה .
קטעתה היא לו חולה אמר לה ידע
לה מכיר הוא בה שרולה לייבמה
אמרה ליה אין ומכוונא הוא כה :
לכא דר' יוחנן . דאמר לעיל עד
שיכתובו שניהם : סב ליה . דהא
קבילת עלה ואע"פ דחליצה כהכי לא
מיפסלא מיהא לחייבא לקומוי תנאה
מדינא כשאר שכירות דעלמא : אמר
ליה . כיון דחליצה כשירה היא משום
דינא נמי לית ליה דכין דעליה רמזא
למיטבד ולא בעי משטה אני כך עבדה
ליה : מעברא . מעברא יס בספינה :
אמר ליה אבבי . לרב פפא : אבוכ
היכא . כלומר כמדומה אני שיש לך
אב ואם סמוכין לך לספק לרכיך
לפיכך קא מחדרן שמעתין : ושכבו .
אבוא ואימיה : גט מופעה פסול .
אם אינה מקיימת תנאה דאפשר
לגט ע"י שליח שהאומר לשנים כתבו
ותנו גט לאשה הרי אלו יכתבו ויתנו
הולכך דמי לתנאי כפי גר ומיהי ביה
תנאה : וכן בגושי נשים . כופין אותו
עד שיאמר רוצה אני : חולצין אע"פ
שאין מכירין . יבם ויבמה שכלו
לפנינו לחלץ ואין לנו מכירין כו שהוא
יבמה נוקקין לכן ב"ד וחולצין :
וממאנין ב"ד נוקקין למיאון אע"פ
שאין מכירין : לפיכך . הואיל ונוקקין
להם אע"פ שאין מכירין אותם : אין
כותבין גט חליצה . עדים הראוים
לחליצה ובמלאוין אין כותבין וטעמין
לה להיות בידה לזכות אלא מכירין
שכן יבם ויבמה והשתא דאין כותבין
אל"כ מכירין אי נמי לאו יבמה הוא
לא נפיק חורבה מיניה דכל כמה
דלית לה גט חליצה לא נכסי לה :
חיישין לב"ד טועין . אם כתבו לה
עדים ראוי שחללה בפנינו מפלוגי
ואפילו לא כתבו כו ואי שמועדיה
חיישין שמה תרעה גט זה לב"ד אמר
ויסמכו עליו ולא יבדקו אם פלוגי זה
הכתוב בגט זה יבמה הוא אם לאו
וישאו אותה ויהיו טועין בהלכה
שאין יודעין שחולצין וממאנין ואע"פ
שאין מכירין : לפיכך . הואיל ואין
חולצין אל"כ מכירין : כותבין גט
חליצה . עדים שראו שחללה יכולין
לכתוב לה ואע"פ שאין מכירין ולא
חיישין שמה טעו ב"ד בהלכה זו
לומר חולצין אף על פי שאין מכירין
וחללו לה ממי שאינן יבמה :
מתני'

זל לשות
כתובות עד . [תוספתא
פ"ב]
[לעיל קנ:]
[ע"י תוספות לעיל קנ.
ד"ה בין עמודי]

תוספות ישנים

(א) תימה למ"ד חליצה
אינה אל"כ מכירין
מ"ס מהא דתמן פרק
הקטל האומר קדשתי את
בתי ואני יודע ליה
קדשתי וכל אחד ואחד
אני קדשתי ונתן לה גט
מותרת אלמא לא בעינן
הכיורא וכן האשה שאמרה
נתקדשתי ואני יודעת
כל הכא לכתב דמכתב
ואמר אני קדשתי ונתן
לה גט מותרת אלמא לא
בעינן הכיורא . והכא
אמאי אין חולצין אל"כ
מכירין ו"ל לחלק דהתם
מיים שמה יסבדו דבריו
ויכתבוהו האם או האשה
אבל הכא לכתב דמכתב
לית שרי גט הוא רוצה
כמה מיכו י"ע דתמן
לקמן בפרק בתרא משאין
על פי כת קול ומעשה
בחד שמענו על דאס הכי
ואמר פלוגי בן פלוגי
ממקום פלוגי מת והלכו
ולא תנאו שם ארס
והיורא וזכו מעשה
בחד כגלמון שחמא אני
פלוגי בן פלוגי נשכני
נחש וברי הוא מת
והלכו ולא הכיורא
והיורא את אשמו דאלמא
לא בעינן הכיורא . ושם
הכא מיירי שם היבם
אית מוכר בה שיהא
יבמתו . כגון שיהא חול
גמדי' וכן גבי מלאו
באומרת אי אפסי כפלוגי
בעי ובעל אינו יודע
וא"ע :

ר"ס ו. קדושין ג. כ"ב
מה. ערכין כא.

[ערכין כא. קדושין ג.
פ"ב כ"ב מה.]

[כתובות כא. וז"ל
כ"ב קלח:]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones